

Comentariu - Grai Valah de Vasile Voiculescu

Dincolo de definitia rigida de dictionar, cuvantul "limba" se bucura de o sumedenie de definitii, mai mult sau mai putin poetice, dar toate adevarate.

In poezii - ode de obicei - in proverbe si zicatori, in maxime si cugetari sunt formulate idei pretioase cu privire la limba romana.

Considerata de Vasile Alecsandri "tezaurul cel mai pretios pe care-l mostenesc copiii de la parinti, depozitul sacru lasat de generatiile trecute", limba este o modalitate de exprimare a gandurilor si a sentimentelor, a deznadejdii si a izbanzii, a bucuriei si a tristetii.

Invaluitoare ca o vraja, avand moliciuni de puf si scanteieri metalice, inchizand in ea lumina soarelui si umbra grotelor, mireasma trandafirilor si prospetimea picaturilor de roua, limba a devenit subiectul atator cunoscute ode: "Oda limbii romane" a lui V. Eftimiu; "Lauda limbii romane" a lui petre Ghelmez; "Limba noastra" de Alexe Mateevici sau "Grai valah" de Vasile Voiculescu.

Dovedind o bogatie rara si o forta expresiva deosebita, limba romana a putut fi "prezentata" tocmai datorita multitudinii valorii sale expresive.

"Grai valah" este o poezie prin care autorul isi exprima sentimentele fata de limba romana pe care o elogiaza.

Metafora sta la baza constructiei intregii poezii, calitatile limbii fiind definite cu ajutorul acestui procedeu artistic: "catuie de petale" ; "carari de buciom" te streataie" ; "grangurii de aur boabele-ti ciugul" ; "arsu-ti coclaur" ; "limbi de lumina" ; "slavit pistol de piatra si floare".

Poetul traieste sentimente de admiratie pentru graiul poporului din care face parte; versurile "Buzele-mi razam frematatoare / Slavit pistol de piatra si floare" sugereaza tocmai emotia si dragostea poetului pentru limba pe care stramosii au luptat sa o pastreze pentru generatiile urmatoare. Epitetul metaforic "slavit pistol" sugereaza si piosenia si sfiala eului liric in fata graiului sfant, dar si veneratia pentru aceasta. Asa se explica preferinta poetului pentru aceasta imagine in care dorul este personificat; alaturarea celor doua substantive "dorul" si "plugul" nu este intamplatoare avand in vedere ca cei care doinesc sunt oamenii din popor, taranii. A calca "arsul coclaur" al limbii cu sufletul insemna pentru poet a se apropia de limba acestui popor cu sfiiciune, cu delicatete, dar si cu dorinta de a descoperi comorile ascunse ale limbii.

Oftatul stramosilor se datoreaza pe de o parte tulburarii linistii lor de catre pasii sufletului poetului, iar pe de alta parte, regretului de a nu mai putea utiliza graiul sfant pentru a carui integritate au luptat.

Oftatul se poate constitui, in acelasi timp si nevoia de liniste dupa care tanjesc in urma vietii zbuciumate - marcate de razboaie nenumarate purtate pentru neatarnare - pe care o au. Este un oftat datorita oboselii dar, poate si de multumirea ca ne-au transmis o limba armonioasa,

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

nealterata, muzicala. Tot de coordonata istorica tine si versul "carari de bucium (...) te stretaie" caci ne trimite cu gandul la modul arhaic in care erau anuntate inainte navalirile cotropitorilor.

Prin elogiul adus limbii, poetul isi exprima admiratia pentru puterea de a rezista a poporului roman - demn si mandru - in fata vitregiilor istoriei.

Coordonata geografica a limbii reliefata prin intermediul unor imagini concrete precum: "plaiuri" ; "munti de sare" ; "paraie" ; "coclaur" - care tin de orizontalitate - este completata de o alta, ce tine de verticalitate: "din fund ofteaza stramosii de aur" si "de piscul tau (...) se-mbina / Pale de aur si limbi de lumina".

Versurile amintite, ne duc cu gandul la valoarea pe care o atribuie Arghezi cuvintelor, poetul marturisind: "Am cautat(...) cuvinte care asalteaza ca viespiile sau te linistesc ca racoarea, cuvinte fulgi, cuvinte cer, cuvinte metal". Intelegem ca unele cuvinte pot rani, pot mahni, in timp ce altele pot alina suferinta sau pot bucura sufletul (in limba existand o mare varietate de cuvinte necesare tuturor starilor sufletesti). Acesta este si intelesul "Serpi de racoare" care sugereaza puterea consolatoare a cuvintului.

Frumusetea, armonia, farmecul, dulceata cuvintului este ilustrata prin personificarea: "Umbla singur (...) / Vant batran cu miere-n spinare.

Sacralitatea limbii pentru care eul liric traieste sentimente de veneratie si de admiratie profunda constituie punctul de rezistenta datorita caruia se exprima si se perpetueaza fiinta nationala a poporului.

Poezia este alcatuita din 7 distihuri, iar masura versului este de 11 silabe.